Aquella tarda de gener al Lluís Casanova

El Girona 78/79, que militava a la Segona Divisió B, es va veure les cares amb el València en una eliminatòria de Copa · Javi Subirats, que va viure aquell enfrontament, recorda el seu pas per tots dos equips i analitza el duel de demà a Mestalla

Subirats, el primer dels jugadors ajupits per la dreta, en un onze del Girona 78/79.

Promet aquest 2018 en clau Girona. Si la primera volta a l'elit, a la qual queden dues jornades, ha tingut tardes i vespres per al record, el segon tram de calendari prepara al conjunt català partits de molta alçada, en escenaris que mai ha trepitjat. Camps espectaculars, d'un altre nivell. A Machín i companyia els tocarà trepitjar el Camp Nou, el Santiago Bernabéu i el Wanda Metropolitano. També Mestalla. Un camp desconegut per a bona part de la plantilla blanc-i-vermella, però no pas per a la institució. Perquè a la Lliga, Girona i València no s'han vist mai les cares. Però sí a la Copa. Va ser quatre dècades enrere, en l'únic enfrontament oficial entre dos equips que, ara a la mateixa categoria, es tornaran a veure les cares demà a primera hora de la tarda.

Ha plogut des de llavors. Molt. Al gener del 1979, el Girona militava a la Segona Divisió B i l'entrenava Vicente Sasot. Un curs irregular a la Lliga (una discreta tretzena posició), en què a la Copa va tenir el privilegi de creuar el seu camí amb tot un València. Abans s'havia desfet de La Cava (0-3 i 5-0) i del Sant Andreu (1-4 i 1-2 a casa). El plat fort arribava a la tercera eliminatòria. Com era d'esperar, la qualitat i experiència es va imposar. Sobretot a Montilivi, amb un 0-2 per als valencians (doblet de Carrete); un equip en el que hi jugava l'empordanès Pere Vilarrodà. Pocs dies després, a l'imponent Lluís Casanova, els blanc-i-vermells sumarien un empat de prestigi contra Kempes i companyia (1-1).

Aquella eliminatòria va ser d'allò més especial per a Javi Subirats. El de Paterna, actualment comentarista de ràdio i articulista a l'espera de tornar a entrenar algun equip, és per mèrits propis una autèntica institució al València. Com a futbolista s'hi va estar 13 temporades, amb un munt de partits a Primera. Des dels 20 anys, fins que va superar la trentena. Només té bones paraules per aquesta època, però també guarda molt bon record del parèntesi que va viure a finals dels setanta. Va ser el servei militar obligatori el que el va obligar a canviar d'aires. «Em van cedir al Girona, perquè a Sant Climent Sescebes hi havia el quarter. Tenia els meus dubtes, perquè pensava que aquest canvi d'aires em podia trencar la carrera. Ja havia debutat amb el València i tenia por que després no em pogués enganxar. Però no va ser així i les coses em van anar molt bé», rememora. Guarda «molt bons amics» del seu pas per terres gironines i també recorda que, estant aquí, «em van seleccionar amb la sub-21 per un partit contra França. Vaig estar sota les ordres de Sasot i després de Xavi Agustí. El mític Xavi Agustí».

Fa quasi 40 anys, però la memòria de Subirats encara reté aquella eliminatòria de Copa. «Se'm va fer una mica estrany, perquè m'enfrontava al meu equip. Recordo que vaig jugar el partit de Girona (va ser substituït a la segona meitat per Rosselló) però allà no ho vaig fer perquè arrossegava algun problema físic».

Han canviat, i molt, les coses després de tants anys. Sobretot a Montilivi, on es respira futbol de Primera. Elogia Subirats l'actual trajectòria dels de Machín, com també treu pit dels bons números del València. «Estan fent un bon any, per sobre del que s'esperava. Uns i altres. El Girona s'ha aclimatat molt bé a la categoria. Fins i tot podria tenir més punts, perquè ha perdut partits que tenia guanyats. L'aposta per la continuïtat li ha donat els seus fruits. I el València, després d'uns anys dolents, per fi està signant una bona temporada. Es nota la tasca de Marcelino (entrenador) i Mateu Alemany (director general)». Això sí, l'exfutbolista veu una mica «agosarat» apostar pels valencians ara com a candidats al títol. «Quan no arriben als partits amb totes les seves figures ho noten. Classificar-se per la Champions ja seria un èxit». Amb tot això, creu que demà pot passar «de tot» a Mestalla. Sobretot perquè els gironins «no li perden mai la cara als partits i intenten jugar igual a casa i a fora».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/01/05/aquella-tarda-gener-al-lluis/888410.html?utm_source=rss